

Η επιστήμη της καραντίνας και η κοινωνική ζωή του COVID-19

Περίληψη της παρουσίασης της Ashaluck Bhatia από το SARS-CoV-2 / COVID-19 σεμινάριο.

Οι αφηγήσεις γύρω από την πανδημία COVID-19 είναι ευρείες και ποικίλες, συμπεριλαμβανομένων της υγειονομικής περίθαλψης, των πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών προοπτικών. Αυτές οι αφηγήσεις ήταν ρευστές, αλλάζοντας γρήγορα καθώς η κατάσταση εξελίσσεται. Για παράδειγμα, όταν η κομμουνιστική κυβέρνηση της Κίνας εφάρμοσε αυστηρά «κλειδώματα» (lockdowns), πρώτα στην Ουχάν (πόλη 11 εκατομμυρίων ανθρώπων) και μετά σε ευρύτερες περιοχές, η δράση αυτή αντιμετωπίστηκε με σκεπτικισμό από πολλούς εκτός της Κίνας. Καθώς η επιδημία εξαπλώθηκε σε άλλες χώρες, ωστόσο, παρόμοια «κλειδώματα» έχουν πλέον εφαρμοστεί εκτός της Κίνας, στις περισσότερες φιλελεύθερες και δημοκρατικές χώρες.

Όλοι θα βιώσουμε την πανδημία, και τα πολλαπλά «κλειδώματα» και τις καραντίνες της διαφορετικά, σε διαφορετικά μέρη του κόσμου. Σε μακρο-επίπεδο, οι εμπειρίες μας θα εξαρτηθούν από τη σχέση μας με την κυβέρνησή μας, την πρόσβασή μας στην υγειονομική περίθαλψη και την πρόσβασή μας σε βασικές καθημερινές ανάγκες, όπως τρόφιμα και νερό.

Σε μικρο-επίπεδο, οι εμπειρίες μας θα εξαρτηθούν από τη σχέση μας με τις οικογένειες μας και τους φίλους μας, και από την κατάσταση διαβίωσής μας. Σε ορισμένα νοικοκυριά, οι σχέσεις μπορεί να επηρεαστούν θετικά από τα «κλειδώματα», ενώ σε άλλα ενδέχεται να επηρεαστούν αρνητικά. Ο φόβος του άγνωστου και η αβεβαιότητα της κατάστασης θα επηρεάσουν την καθημερινή μας ζωή.

Το «κλείδωμα» ή η καραντίνα δεν μπορούν να είναι μακροπρόθεσμες λύσεις σε μια επιδημία, λαμβάνοντας υπόψη τις οικονομικές και κοινωνιολογικές επιπτώσεις. Μια μελέτη 129 ατόμων που μπήκαν σε καραντίνα κατά μέσο όρο για 10 ημέρες κατά τη διάρκεια της επιδημίας SARS το 2003 στον Καναδά, έδειξε ότι το 28.9% αργότερα εμφάνισε συμπτώματα διαταραχής μετατραυματικού στρες, ενώ το 31.2% εμφάνισε συμπτώματα κατάθλιψης [1]. Επιπλέον, υπάρχει ιστορικό προηγούμενο ότι οι πληθυσμοί μειονοτήτων επηρεάζονται αρνητικά από τις καραντίνες. Επομένως, οι περίοδοι καραντίνας πρέπει να είναι όσο το δυνατόν συντομότερες.

Το «κλείδωμα» ή η καραντίνα δεν είναι η λύση, απλώς μας αγοράζει χρόνο για να προετοιμαστούμε για την αντιμετώπιση της πανδημίας. Ποτέ δεν είναι πολύ αργά για να εξετάσουμε τις ευρύτερες κοινωνιολογικές επιπτώσεις των «κλειδωμάτων» και των καραντίνων, τόσο θετικές όσο και αρνητικές, στις διαφορετικές περιοχές και κοινωνικές ομάδες που τα βιώνουν.

[1] Hawryluck, L., et al., SARS control and psychological effects of quarantine, Toronto, Canada. Emerging infectious diseases, 2004. 10(7): p. 1206-1212.